

UOHSX005QW0R

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S70/2014/VZ-8518/2014/513/PPo

Brno 22. dubna 2014

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení zahájeném z moci úřední dne 29.1.2014, jehož účastníkem je

- zadavatel – Regionální hospodářská komora Brno, IČO 48907723, se sídlem Výstaviště 405/1, 648 04 Brno - Pisárky, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 4.2.2014 Mgr. Zuzanou Tinthoferovou, advokátkou, zapsanou v seznamu advokátů České advokátní komory pod evidenčním číslem 14201, se sídlem Staňkova 557/18a, 602 00 Brno,

ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky „Zajištění servisních služeb“, kdy podmínky zadání byly uveřejněny na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) dne 24.2.2010, pod č. 04435 a na předmět plnění zadavatel uzavřel dne 1.4.2010 rámcovou smlouvou o poskytování služeb s dodavatelem – Valero s.r.o., IČO 28291565, se sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha - Žižkov,

rozhodl takto:

I.

Zadavatel – Regionální hospodářská komora Brno, IČO 48907723, se sídlem Výstaviště 405/1, 648 04 Brno - Pisárky – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, tím, že veřejnou zakázku „Zajištění servisních služeb“, jejíž podmínky zadání byly uveřejněny na portálu Evropského sociálního fondu v ČR dne 24.2.2010 pod č. 04435, na kterou dne 1.4.2010 uzavřel s dodavatelem – Valero s.r.o., IČO 28291565, se sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha - Žižkov – rámcovou

smlouvu, jejímž předmětem je zajištění kongresových, ubytovacích, stravovacích a dalších souvisejících služeb spojených s realizací projektu „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, nezadal v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 citovaného zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky.

II.

Za spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku I. se podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, zadavateli – Regionální hospodářská komora Brno, IČO 48907723, se sídlem Výstaviště 405/1, 648 04 Brno - Pisárky – **ukládá**

pokuta ve výši 15 000,- Kč (patnáct tisíc korun českých)

Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Zadavatel – Regionální hospodářská komora Brno, IČO 48907723, se sídlem Výstaviště 405/1, 648 04 Brno - Pisárky, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 4.2.2014 Mgr. Zuzanou Tinthoferovou, advokátkou, zapsanou v seznamu advokátů České advokátní komory pod evidenčním číslem 14201, se sídlem Staňkova 557/18a, 602 00 Brno (dále jen „zadavatel“) – uveřejnil dne 24.2.2010 na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) pod č. 04435 podmínky zadání veřejné zakázky „Zajištění servisních služeb“ (dále jen „veřejná zakázka“).
2. Jak vyplývá ze „Zápisu o posouzení a hodnocení nabídek“ ze dne 22.3.2010, zadavatel dne 26.2.2010 odeslal deseti dodavatelům výzvu k podání nabídky na šetřenou veřejnou zakázku.
3. Zadavatel v bodu 2. „Specifikace předmětu zakázky“ zadávací dokumentace uvedl, že předmětem plnění veřejné zakázky je zajištění ubytování, stravování a školících prostor pro cílovou skupinu v rámci projektu CZ.1.04/1.1.06/33.00005 „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, spolufinancovaného z Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost. Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky stanovil zadavatel na 8 736 600,- Kč s DPH (tj. 7 280 500,- Kč bez DPH, jak vyplývá z webových stránek Evropského sociálního fondu v ČR <http://www.esfcr.cz/zakazky/zajisteni-servisnichsluzeb>).
4. Zadavatel při zadávání šetřené veřejné zakázky nepostupoval podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, přičemž tuto skutečnost výslovně uvedl jak ve výzvě k podání nabídek, tak i v bodu 6. zadávací dokumentace („zadávací řízení nepodléhá zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů“).
5. Ze seznamu podaných nabídek ze dne 15.3.2010 vyplývá, že ve lhůtě pro podání nabídek obdržel zadavatel celkově 5 nabídek na plnění veřejné zakázky.
6. Ze „Zápisu o posouzení a hodnocení nabídek“ ze dne 22.3.2010 vyplývá, že hodnotící komise doporučila zadavateli vybrat jako nejhodnější nabídku, nabídku podanou uchazečem – Valero s.r.o., IČO 28291565, se sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha - Žižkov (dále jen „vybraný uchazeč“). S vybraným uchazečem zadavatel následně dne 1.4.2010 uzavřel

rámcovou smlouvu na předmět plnění veřejné zakázky (dále jen „rámcová smlouva“). Předpokládaná hodnota veřejné zakázky měla podle článku IV. „Cena služeb“ rámcové smlouvy dosáhnout částky 7.918.220,- Kč s DPH.

II. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

7. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“)¹ obdržel dne 25.3.2013 podnět ze dne 20.3.2013, týkající se postupu zadavatele při zadávání výše uvedené veřejné zakázky.
8. V rámci šetření podnětu si Úřad vyžádal od zadavatele dokumentaci o předmětné veřejné zakázce. Po jejím přezkoumání získal pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem a z tohoto důvodu zahájil správní řízení z moci úřední.
9. Účastníkem správního řízení je podle § 116 zákona zadavatel.
10. Zahájení správního řízení oznámil Úřad účastníkovi řízení pod č. j. ÚOHS-S70/2014/VZ-1880/2014/513/PPo dne 28.1.2014, přičemž ho seznámil se zjištěnými skutečnostmi. Současně Úřad zadavateli usnesením pod č. j. ÚOHS-S70/2014/VZ-1889/2013/513/PPo ze dne 28.1.2014 stanovil lhůtu, v níž mohl navrhopvat důkazy či činit jiné návrhy, a lhůtu ve které se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Oznámení o zahájení správního řízení bylo zadavateli doručeno dne 29.1.2014 a tímto dnem bylo správní řízení zahájeno.
11. Dne 7.2.2014 po předchozí žádosti ze dne 5.2.2014 umožnil Úřad zadavateli nahlédnutí do příslušného správního spisu. Nahlédnutí do správního spisu učinil za zadavatele Mgr. Ivo Macek, zmocněný k tomuto úkonu na základě substituční plné moci ze dne 4.2.2014.

Vyjádření zadavatele ze dne 12.2.2014

12. Zadavatel se ke správnímu řízení vyjádřil ve svém podání ze dne 12.2.2014, které Úřad obdržel téhož dne, přičemž konstatuje následující.
13. Zadavatel primárně nesouhlasí s názorem Úřadu, že by při zadávání šetřené veřejné zakázky byl v postavení veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona. Zadavatel uvádí, že Úřadem bylo v oznámení o zahájení zadávacího řízení, jako argument, na základě něhož Úřad dovozuje, že zadavatel splňuje definici veřejného zadavatele podle shora citovaného ustanovení zákona, odkazováno na Statut Regionální hospodářské komory Brno, a to konkrétně na článek 3 písm. g) jmenovaného statutu, v němž je upravena působnost zadavatele vystavovat osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě. Zadavatel zdůrazňuje, že daná činnost, tedy vystavování předmětných osvědčení, je z jeho strany vykonávána na základě smlouvy uzavřené mezi ním a Hospodářskou komorou České republiky, přičemž z této smlouvy „je zřejmé, že činnost je poskytována za úplatu, na vlastní odpovědnost RHK Brno, tudíž Hospodářská komora České republiky, jako výlučný subjekt pro možnost udělit pravomoc vystavovat karnety ATA, mohl obdobnou smlouvu uzavřít s jakýmkoliv jiným soukromým subjektem.“

¹ Pozn.: Pokud je v textu uveden odkaz na zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jedná se vždy o znění účinné v době zahájení zadávacího řízení.

14. V dalším se zadavatel blíže zaobírá rozhodnutím Úřadu č. j. ÚOHS-S736/2012/VZ-5744/2013/511/MFI ze dne 29.3.2013, v němž byla Úřadem řešena otázka postavení Okresní hospodářské komory Šumperk, coby veřejného zadavatele. Zadavatel konstatuje, že v citovaném rozhodnutí Úřad dovodil vztah mezi Hospodářskou komorou České republiky a Okresní hospodářské komory Šumperk, toliko pouze ze Statutu hospodářské komory České republiky, ve kterém je, mimo jiného, uvedeno, že okresní a regionální hospodářské komory jsou složkami Hospodářské komory České republiky, přičemž ta může např. i podat návrh na zrušení konkrétní okresní hospodářské komory. Zadavatel zdůrazňuje, že právě řečené je pouhou proklamací, bez jakékoliv právní relevance. Podle slov zadavatele jsou okresní a regionální hospodářské komory samostatnými právními subjekty, přičemž o jejich případném zrušení rozhoduje výlučně soud, nikoliv tedy Hospodářská komora České republiky. Zadavatel tudíž podotýká, že z výše jmenovaného rozhodnutí Úřadu nelze nikterak dovodit propojenost okresních a regionálních hospodářských komor a Hospodářské komory České republiky, která by snad nasvědčovala tomu, že zadavatel vykonává činnost ve veřejném zájmu, ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona.
15. Zadavatel zastává názor, že složky Hospodářské komory České republiky, mezi něž spadá i on, je nutné pokládat především za dobrovolná sdružení fyzických a právnických osob, nikoliv tedy ze související část Hospodářské komory České republiky. Právě řečené zadavatel zdůvodňuje tvrzením, že *„zřízení Hospodářské komory České republiky je možno považovat za vznik subjektu realizující činnost ve veřejném zájmu, avšak činnost regionálních a okresních hospodářských komor nelze v žádném případě považovat za služby ve veřejném zájmu, neboť v případě existence finančních potíží by došlo ke zrušení dané regionální či okresní hospodářské komory bez náhrady. Naopak vzhledem k tomu, že není dána územní působnost jednotlivých regionálních či okresních hospodářských komor, vystupují tyto subjekty vůči sobě v konkurenčním prostředí.“*
16. Zadavatel dále uvádí, že k tomu, aby došlo k naplnění jedné z podmínek definice veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona, musí zkoumaný subjekt uspokojovat potřeby veřejného zájmu, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu. Zadavatel přitom zdůrazňuje, že žádnou z činností, které vykonává, nelze označit za činnost, jíž by byly uspokojovány potřeby veřejného zájmu, nemající průmyslovou či obchodní povahu. Podle slov zadavatele jeho stanoví *„demonstrativně uvádí výčet činností, kterými se RHK zabývá, žádná z těchto činností však není realizována ve smyslu veřejného zájmu, neboť RHK Brno zastupuje pouze zájmy členů, kteří tvoří právě RHK Brno. Veřejný zájem je v souladu s rozsudkem SDEU C-360/96 Gemeente Arnhem a Gemeente Rheden vs. BFI Holding BV nutno vnímat odlišně, tedy jako zájmy veškeré činnosti a ne pouze zájmy členů platících členské příspěvky.“*
17. Zadavatel v další části svého vyjádření poukazuje na skutečnost, že není splněna ani druhá podmínka, aby jej bylo možné považovat za veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona. Zadavatel uvádí, že údaje o jeho financování za rok 2010, tedy za rok, v němž byla zadávána šetřená veřejná zakázka, jež byly Úřadem zmíněny v oznámení o zahájení správního řízení, nekorespondují s faktickým stavem. Na podporu právě řečeného zadavatel předkládá následující argumenty.
18. Zadavatel primárně popisuje způsob financování projektu *„Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“*, k jehož úspěšné realizaci bylo zadavatelem zahájeno zadávací řízení na šetřenou veřejnou zakázku. Zadavatel uvádí, že ve výzvě k předkládání žádostí o finanční

podporu na shora citovaný projekt bylo výslovně řečeno, že příjemcem veřejné podpory není sdružení ani jeho případní partneři, nýbrž členové sdružení. Zadavatel tudíž podotýká, že konkrétními příjemci dotací byly subjekty odlišné od zadavatele, což, podle jeho slov, vyplývá např. z čl. 2.3 odst. 3 „Rozhodnutí o přidělení dotace č.: OPLZZ/1.1./33/1/00005“, jež bylo vydáno Ministerstvem práce a sociálních věcí dne 8.12.2009: „ ... Maximální částky dotace pro jednotlivé podniky se řídí procenty ve sloupci „Procento zapojení podniku“ tabulky č. 2 přílohy č. 7, která vyjadřují podíl jednotlivých subjektů na celkové částce dotace uvedené ve sloupci „Požadovaná dotace v daném režimu podpory“ téže tabulky.“

19. Zadavatel dále konstatuje, že celý finanční objem, konkrétně částku 49 580 370,- Kč, který byl určen na dotaci projektu „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, předal celkově 103 společnostem, přičemž jim současně umožnil výše jmenovanou částku čerpat. Vzhledem k této skutečnosti proto zadavatel zdůrazňuje, že ačkoliv byla dotace poskytnuta podnikům a nikoliv jemu samotnému, byl povinen evidovat náklady pro podniky hrazené z dotace ve svém účetnictví, a z toho důvodu takto přerozdělený objem dotace uměle navyšuje podíl dotačních zdrojů na celkovém rozpočtu zadavatele za rok 2010. Zadavatel dodává, že za rok 2010 obsahuje jeho rozpočet dotaci ve výši 12 mil. Kč, přičemž se však jedná o celkovou částku dotace, jež byla čerpána pro všechny zapojené společnosti v tomto roce. Za účelem podpory právě zmíněného zadavatel Úřadu předkládá čerpání dotací jednotlivými podniky v roce 2010. S ohledem k výše popsanému zadavatel vyjadřuje názor, že za rok 2010 dosahuje celková míra jemu poskytnutých veřejných prostředků maximálně 8 mil. Kč, což však činí pouze 40% z jeho celkového rozpočtu, a tudíž, podle jeho slov, nemůže být naplněna ani druhá z kumulativních podmínek definice veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona.
20. Konečně zadavatel uvádí, že šetřená veřejná zakázka byla vybranému uchazeči přidělena na základě transparentním způsobem uskutečněného a zdokumentovaného zadávacího řízení, a navíc v době, kdy nic nenasvědčovalo tomu, že by bylo lze zadavatele považovat za veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona.
21. Vzhledem ke všem výše předestřným skutečnostem proto zadavatel v závěru svého vyjádření Úřadu navrhuje, aby vedené správní řízení zastavil.

III. ZÁVĚRY ÚŘADU

22. Úřad přezkoumal na základě § 112 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace o veřejné zakázce, dospěl k závěru, že zadavatel byl při zadávání předmětné veřejné zakázky v postavení veřejného zadavatele, a měl tedy při jejím zadávání vzhledem k její předpokládané hodnotě postupovat dle zákona, tj. měl povinnost zadat tuto veřejnou zakázku v některém ze zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona. Ke svému rozhodnutí uvádí Úřad následující rozhodné skutečnosti.

RELEVANTNÍ USTANOVENÍ ZÁKONA

23. Podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona je veřejným zadavatelem i jiná právnická osoba, pokud
 1. byla založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a

2. je financována převážně státem či jiným veřejným zadavatelem nebo je státem či jiným veřejným zadavatelem ovládána nebo stát či jiný veřejný zadavatel jmenuje či volí více než polovinu členů v jejím statutárním, správním, dozorčím či kontrolním orgánu.

24. Jak vyplývá z § 12 odst. 3 zákona, veřejnou zakázkou malého rozsahu se rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota nedosáhne v případě veřejné zakázky na dodávky nebo veřejné zakázky na služby 2 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty nebo v případě veřejné zakázky na stavební práce 6 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty.
25. V souladu s § 18 odst. 3 zákona zadavatel není povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky malého rozsahu; veřejný zadavatel je však povinen dodržet zásady uvedené v § 6.
26. Podle § 21 odst. 1 zákona upravuje zákon tyto druhy zadávacích řízení:
- a) otevřené řízení (§ 27),
 - b) užší řízení (§ 28),
 - c) jednací řízení s uveřejněním (§ 29),
 - d) jednací řízení bez uveřejnění (§ 34),
 - e) soutěžní dialog (§ 35),
 - f) zjednodušené podlimitní řízení (§ 38).

K POSTAVENÍ ZADAVATELE

27. Úřad primárně uvádí, že k tomu, aby mohla být konkrétní právnická osoba označena za veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona, musí být kumulativně splněny dvě následující podmínky:
- a) právnická osoba musí vykonávat ve veřejném zájmu určitou činnost, či činnosti, jež nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, **a současně**
 - b) taková právnická osoba musí být v určitém vztahu (vzniklém v důsledku jejího financování, ovládnutí, případně v důsledku jmenování jejích orgánů) ke „klasickému“ veřejnému zadavateli.
28. Jestliže jde o naplnění první ze shora předestřených podmínek, tj. že daná právnická osoba musí být založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, pak je třeba konstatovat, že zákon nikterak blíže nespécifikuje, co se míní uspokojováním potřeb veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu. Za účelem objasnění předmětné definice je tudíž nutné vycházet z relevantní judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“).
29. Z relevantní judikatury SDEU je možno učinit, mimo jiné, tyto závěry:
- a) Při posuzování, zda je určitý subjekt zadavatelem, je třeba posuzovat rovněž aktuální pozici příslušné osoby, zda aktuálně uspokojuje v rámci některé ze svých činností potřeby veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, či nikoliv. Nelze si tedy vystačit s posuzováním těch činností, za jejichž účelem byla daná osoba založena či zřízena. (Rozsudek ze dne 12. prosince 2002, C 470/99 *Universale-Bau AG*,

Bietergemeinschaft: 1) Hinteregger & Söhne Bauges.m.b.H. Salzburg, 2) ÖSTÜ-STETTIN Hoch- und Tiefbau GmbH proti Entsorgungsbetriebe Simmering GmbH.)

- b) Status zadavatele není závislý na relativní důležitosti, kterou má činnost uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, v rámci veškeré činnosti daného subjektu. (Rozsudek ze dne 10. listopadu 1998, C-360/96 Gemeente Arnhem a Gemeente Rheden vs. BFI Holding BV.) Jinými slovy řečeno: v případech, kdy určitý subjekt vykonává částečně činnost sloužící k uspokojování potřeb veřejného zájmu a současně i jinou běžnou obchodní činnost, je považován za zadavatele veřejných zakázek v plném rozsahu své činnosti. (Rozhodnutí SDEU C-44/96 ve věci Mannesmann Angelbau Austria AG and Others vs. Strohal Rotationsdruck GesmbH.)
- c) Potřeby veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu jsou chápány mimo jiné jako potřeby, které jsou uspokojovány jinak, než dostupností zboží a služeb na trhu, a (jako druhá varianta) které se stát, z důvodu obecného zájmu, rozhodl poskytovat sám, nebo nad kterými si přeje udržet rozhodující vliv. (Rozsudek ze dne 10. listopadu 1998, C-360/96 Gemeente Arnhem a Gemeente Rheden vs. BFI Holding BV).
30. Ve světle výše popsaných právních závěrů se Úřad zabýval postavením zadavatele a charakterem různých jím vykonávaných činností, přičemž konstatuje, že jejich část je vykonávána za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. K právě řečenému uvádí Úřad následující.
31. Jak Úřad zjistil z článku 1 Statutu zadavatele, jenž byl schválen valnou hromadou Obchodní a hospodářské komory Brno dne 6.11.2006 (dále jen „statut zadavatele“), byl zadavatel ustaven na základě zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 301/1992 Sb.“).
32. Úřad v dalším uvádí, že Hospodářská komora České republiky vznikla na základě zákona č. 301/1992 Sb. jako právnická osoba, která se zapisuje do obchodního rejstříku. Z článku 1 Statutu Hospodářské komory České republiky účinného od 1.1.2009 (dále jen „Statut Hospodářské komory ČR“) plyne, že Hospodářská komora České republiky sestává ze složek, a to zejména z okresních hospodářských komor (v hlavním městě Praze jde o obvodní hospodářské komory), resp. z regionálních hospodářských komor. Jak vyplývá ze samotného názvu zadavatele – Regionální hospodářská komora Brno – spadá zadavatel do kategorie regionálních hospodářských komor. Z § 3 odst. 4 zákona č. 301/1992 Sb. je přitom zřejmé, že se na regionální komory vztahují ustanovení tohoto zákona týkající se okresních hospodářských komor. Okresní komory, mezi něž, s ohledem ke shora popsanému, zadavatel náleží, jsou přitom, totožně jako samotná Hospodářská komora České republiky, taktéž právnickými osobami zapisovanými do obchodního rejstříku, což vyplývá z § 3 odst. 2 zákona č. 301/1992 Sb., a současně i z článku 1 odst. 3 Statutu Hospodářské komory ČR. Podle článku 1 odst. 4 Statutu Hospodářské komory ČR vystupují okresní hospodářské komory v právních vztazích svým jménem, přičemž nesou i vlastní odpovědnost. Lze tudíž uvést, že okresní hospodářské komory jsou do značné míry samostatnými právními subjekty. Současně je však nezbytné podotknout, že jejich samostatnost je do určité míry determinována jejich vztahem k Hospodářské komoře České republiky. Je to právě Hospodářská komora České republiky, kdo uděluje souhlas se vznikem okresní hospodářské komory, přičemž je

oprávněna, za stanovených podmínek, rozhodnout i o podání návrhu na zrušení příslušné okresní hospodářské komory (viz článek 15 Statutu Hospodářské komory ČR). Úřad nad to doplňuje, že provázanost Hospodářské komory České republiky a okresních hospodářských komor, mezi které, Úřad opakuje, spadá i zadavatel, je dána i tím, že podle § 13 odst. 1 zákona č. 301/1992 Sb. je část nejvyššího orgánu Hospodářské komory České republiky, konkrétně všeobecná sněmovna sněmu hospodářské komory, tvořena zástupci volenými shromážděními delegátů okresních komor.

33. S ohledem na všechny výše popsané skutečnosti tedy nelze než shrnout, že postavení Hospodářské komory České republiky a jejích jednotlivých složek, tedy i okresních hospodářských komor, nemůže být posuzováno izolovaně, nýbrž je na vztah mezi Hospodářskou komorou České republiky a jednotlivými okresními hospodářskými komorami nutné nahlížet komplexně a ve vzájemné souvztažnosti.
34. Jak vyplývá z § 2 odst. 1 zákona č. 301/1992 Sb., Hospodářská komora České republiky byla zřízena za účelem podpory podnikatelských aktivit. Z webových stránek Hospodářské komory České republiky bylo Úřadem dále zjištěno, že jejím posláním „*je vytvářet příležitosti pro podnikání, prosazovat a podporovat opatření, která přispívají k rozvoji podnikání v ČR, a tím i k celkové ekonomické stabilitě státu.*“ Konečně totožný účel, jenž má být v rámci činnosti zadavatele zabezpečován, tedy podpora podnikání, je výslovně uveden i v článku 1 odst. 3 statutu zadavatele.
35. Výše bylo řečeno (viz bod 34. odůvodnění tohoto rozhodnutí), že základním posláním Hospodářské komory České republiky, potažmo i základním posláním zadavatele, je podpora podnikatelských aktivit v prostředí České republiky. Na jiném místě tohoto rozhodnutí (viz bod 29. odůvodnění tohoto rozhodnutí), bylo konstatováno, že k tomu, aby bylo možné o určité právnické osobě vůbec reálně uvažovat jako o potencionálním veřejném zadavateli ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona, pak taková právnická osoba musí **uspokojovat potřeby veřejného zájmu, které nemají průmyslovou či obchodní povahu**. Úřad konstatuje, že naplnění právě citované podmínky musí být posuzováno v každém konkrétním případě zvlášť. Nelze tudíž přijmout paušální závěr a bez dalšího jej aplikovat na libovolný případ.
36. Pokud jde o první část výše popsané podmínky, tedy že právnická osoba musí uspokojovat potřeby veřejného zájmu, pak Úřad uvádí následující. Jako potřeby veřejného zájmu lze označit takové potřeby, na jejichž uspokojování má zájem širší okruh osob. Nejde tedy o potřeby, z nichž by měl užitek pouze konkrétní subjekt. V takovém případě by se jednalo o potřeby ryze soukromého charakteru. V rozsudku Krajského soudu v Brně, sp. zn. 62 Ca 5/2009-55 ze dne 16.12.2010, byla za potřebu veřejného zájmu označena výstavba bytových jednotek na území obce, kterou obec uspokojovala sama, resp. prostřednictvím jí zřízené příspěvkové organizace. Argumentum a minori ad maius, jestliže byla potřebou ve veřejném zájmu shledána výstavba bytových jednotek na území obce, pak musí být tím spíše za potřebu veřejného zájmu označena i podpora podnikatelských aktivit, kterou má Hospodářská komora České republiky zajišťovat. Právě řečené ostatně nevyvrací ani samotný zadavatel, když ve svém vyjádření ke správnému řízení uvádí, že zřízení Hospodářské komory České republiky je možno považovat za vznik subjektu realizujícího činnost ve veřejném zájmu (viz bod 15. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Rozvoj podnikání, o nějž má Hospodářská komora České republiky dbát, a z toho rezultující ekonomická stabilita České republiky, je nepochybně natolik žádoucí, aby jej bylo možné označit za potřebu veřejného zájmu. Výše

bylo přitom řečeno (viz bod 34. odůvodnění tohoto rozhodnutí), že podpora podnikatelských aktivit je uvedena i v článku 1 odst. 3 statutu zadavatele. Úřad tudíž konstatuje, že rozvoj podnikání v prostředí České republiky, coby potřebu veřejného zájmu, má vedle Hospodářské komory České republiky, prokazatelně zajišťovat, a tuto potřebu tak uspokojovat, i samotný zadavatel. Nelze proto než vyslovit dílčí závěr, a sice že zadavatel byl zřízen za účelem uspokojování potřeby veřejného zájmu, a to konkrétně za účelem podpory podnikatelských aktivit v České republice.

37. Na tomto místě se Úřad pro úplnost vyjadřuje k argumentu zadavatele, že žádnou z činností, jež jsou okresními hospodářskými komorami, a tedy i zadavatelem samotným, vykonávány, není možné považovat za činnosti realizované ve veřejném zájmu, jelikož v případě existence finančních potíží by došlo ke zrušení konkrétní okresní hospodářské komory, tedy eventuálně i ke zrušení zadavatele (viz bod 15. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad konstatuje, že vyslovení závěru, zda daná právnická osoba uspokojuje potřebu (potřeby) veřejného zájmu, není odvislé od její finanční kondice. Úřad nikterak nepopírá, že v důsledku rozpočtové nevyrovnanosti by reálně hrozilo zrušení konkrétní okresní či regionální hospodářské komory, jakožto složky Hospodářské komory České republiky. V takovém případě by potřebu veřejného zájmu, spočívající v podpoře podnikatelských aktivit, zajišťovaly zbývající okresní hospodářské komory, a to včetně Hospodářské komory České republiky. Jak vyplývá z článku 1 odst. 1 statutu zadavatele, k ustavení zadavatele došlo na základě zákona č. 301/1992 Sb. Z právě řečeného lze vyvodit závěr, že ke vzniku zadavatele nedošlo přímo na základě citovaného zákona, nýbrž na základě zákonného zmocnění. Jinými slovy řečeno, zákon č. 301/1992 Sb. zřídil výslovně pouze Hospodářskou komoru České republiky, přičemž však dal prostor i k ustavení okresních (regionálních) hospodářských komor, coby decentralizovaných složek Hospodářské komory České republiky. Hospodářská komora České republiky byla přitom zřízena k podpoře podnikatelských aktivit (viz § 2 odst. 1 zákona č. 301/1992 Sb.), což bylo Úřadem shledáno za potřebu veřejného zájmu. Tím, že následně došlo ke vzniku okresních hospodářských komor, byla na tyto vzniklé subjekty ze strany Hospodářské komory České republiky delegována i povinnost dbát o rozvoj podnikání v České republice. Skutečnost, že by se konkrétní okresní hospodářská komora, tedy i samotný zadavatel, dostala do finančních potíží, proto ničeho nemůže změnit na skutečnosti, že zadavatel tím, že podle jeho statutu dbá o rozvoj podnikatelských aktivit (viz opětovně bod 34. odůvodnění tohoto rozhodnutí), prokazatelně uspokojuje potřebu veřejného zájmu.
38. Výše bylo Úřadem postaveno najisto, že podpora podnikatelských aktivit, o kterou má zadavatel, podle jeho statutu, usilovat (viz opětovně bod 34. odůvodnění tohoto rozhodnutí), je potřebou veřejného zájmu. K tomu, aby však bylo možné o právnické osobě uvažovat jako o veřejném zadavateli ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona, musí tato právnická osoba uspokojovat potřeby veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. Úřad přitom opakuje, že zákon neposkytuje bližší návod ke zjištění, kdy uspokojované potřeby nevykazují průmyslovou či obchodní povahu. Tu je tedy nutné vyjít z výkladů relevantní judikatury. V bodu 29. odůvodnění tohoto rozhodnutí, konkrétně lineá c), bylo řečeno, že jako potřeby veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu jsou chápány takové potřeby, které:
- jsou buď uspokojovány jinak, než dostupností zboží a služeb na trhu, anebo

- jako potřeby, které se stát, z důvodu obecného zájmu, rozhodl poskytovat sám, případně, nad nimiž si přeje udržet rozhodující vliv.

Z právě řečeného lze vyvodit obecný závěr, a sice že potřebami, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu, jsou takové potřeby, u nichž je volná soutěž mezi subjekty, které by mohly tyto potřeby reálně uspokojovat, buď značně ztížena, či dokonce a priori vyloučena.

39. Jestliže tedy výše došlo k charakteristice potřeb veřejného zájmu a jestliže bylo taktéž vymezeno, jaké předpoklady musí být splněny, aby potřeby veřejného zájmu nevykazovaly průmyslovou nebo obchodní povahu, pak nezbyvá než zjistit, zda zadavatel takové potřeby, tedy potřeby nemající průmyslovou nebo obchodní povahu, v rámci své činnosti uspokojuje.
40. Z článku 3 písm. g) statutu zadavatele Úřad zjistil, že zadavatel v rámci jeho poslání, mimo jiného, vystavuje „*osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě*“. Právě řečené přitom koresponduje s ustanovením § 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb., které nad to takto vystaveným osvědčením přiznává postavení veřejných listin.
41. Z webových stránek zadavatele (www.rhkbrno.cz), konkrétně z části „Celní poradenství“, bylo Úřadem dále zjištěno, že zadavatel, vedle dalších činností,
 - a. vystavuje tzv. ATA karnety, a
 - b. potvrzuje dokumenty, které jsou potřebné při uskutečňování zahraničního obchodu, včetně certifikátů o původu zboží.
42. K povaze tzv. ATA karnetu Úřad uvádí, že jde o mezinárodní celní dokument, jenž slouží pro potřeby dočasného vývozu zboží různého druhu. Fungování systému karnetů ATA je přitom zajištěno několika mezinárodními smlouvami, konkrétně se jedná zejména o Celní úmluvu o karnetu A .T. A. pro dovozní celní záznam zboží, která byla sjednána dne 6.12.1961 v Bruselu, a dále pak o Úmluvu o dočasném použití, k jejímuž přijetí došlo dne 26.6.1990 v Istanbulu. Jak Úřad zjistil z webových stránek Mezinárodní obchodní komory (www.iccwbo.org), v České republice zajišťuje vystavování ATA karnetů výhradně Hospodářská komora České republiky, a tedy i její složky, mezi něž spadá i zadavatel.
43. Jak bylo uvedeno již výše (viz body 34. a 35. odůvodnění tohoto rozhodnutí), základním posláním zadavatele je podpora podnikatelských aktivit. Dané poslání bylo přitom Úřadem shledáno za potřebu veřejného zájmu (viz bod 36. odůvodnění tohoto rozhodnutí). V bodu 42. odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo současně konstatováno, že ATA karnety mohou být v prostředí České republiky vystavovány výlučně Hospodářskou komorou České republiky, potažmo jejími složkami, tedy i zadavatelem. Z právě řečeného lze dovodit, že kompetence k vystavování ATA karnetů v České republice náleží jen úzkému okruhu subjektů, a to pouze Hospodářské komoře České republiky, případně jejím složkám, mezi něž patří taktéž zadavatel. Jinými slovy řečeno, vystavovat ATA karnety v České republice není oprávněn libovolný soukromý subjekt, nýbrž pouze Hospodářská komora České republiky, potažmo její složky.
44. Výše bylo řečeno, že potřebami veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, jsou takové potřeby, u nichž je volná soutěž mezi subjekty, které by mohly tyto potřeby reálně uspokojovat, buď značně ztížena, či dokonce zcela vyloučena (viz bod 38. odůvodnění tohoto rozhodnutí). V důsledku toho, že ATA karnety smí být v České republice

vystavovány výlučně Hospodářskou komorou České republiky, resp. jejími složkami, dochází tímto k vyloučení volné soutěže mezi soukromými subjekty, které by byly tuto potřebu, tedy vystavování ATA karnetů, potenciálně schopny uspokojovat. Nelze proto než konstatovat, že vystavování ATA karnetů představuje uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu.

45. K argumentu zadavatele, že Hospodářská komora České republiky mohla smlouvu, kterou by byla dána pravomoc vystavovat ATA karnety, uzavřít, vedle zadavatele, i s jakýmkoliv subjektem soukromého práva (viz bod 13. odůvodnění tohoto rozhodnutí), a tudíž zde není dána ona exkluzivita nutná k tomu, aby bylo možné vystavování ATA karnetů označit za činnost, jež nemá průmyslovou či obchodní povahu, konstatuje Úřad následující. Zadavatel Úřadu, spolu s jeho vyjádřením ke správnímu řízení, zaslal i Smlouvu o spolupráci, která byla dne 23.4.2004 uzavřena mezi Hospodářskou komorou České republiky, Krajskou hospodářskou komorou Jižní Moravy a Obchodní a hospodářskou komorou Brno. V článku III. „Předmět smlouvy“ citované smlouvy je přitom uvedeno, že se smluvní strany dohodly na zajištění výkonu činnosti Hospodářské komory České republiky v regionech při vystavování (potvrzování) karnetů ATA. Článek IV. „Činnost KHK“ (Krajské hospodářské komory Jižní Moravy, pozn. Úřadu) shora jmenované smlouvy přitom říká, že Krajská hospodářská komora Jižní Moravy se zavazuje, mimo jiného, aktivizovat činnost Obchodní a hospodářské komory Brno, a dále se Krajská hospodářská komora Jižní Moravy zavazuje vytvářet celkově příznivé prostředí k tomu, aby služba podnikatelské veřejnosti, která tvoří předmět smlouvy, tedy vystavování ATA karnetů, mohla být úspěšně poskytována. Z článku V. „Rozsah činnosti OHK“ (Obchodní a hospodářské komory Brno, pozn. Úřadu) explicitně vyplývá zmocnění udělené ze strany Hospodářské komory České republiky Obchodní a Hospodářské komoře Brno k tomu, aby tato mohla vystavovat (potvrzovat) ATA karnety.
46. Na jiném místě (viz bod 38. odůvodnění tohoto rozhodnutí) bylo uvedeno, že potřeby veřejného zájmu, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu, lze chápat jako takové potřeby, které se stát, z důvodu obecného zájmu, rozhodl poskytovat sám, případně jako potřeby, nad nimiž si stát přeje uchovat dominantní vliv. Platí, že Hospodářská komora České republiky byla primárně zřízena za tím účelem, aby dbala o rozvoj podnikání v České republice. Česká republika tak, prostřednictvím zákonodárce, přenesla na Hospodářskou komoru výkon činností, jež bezprostředně souvisí se zabezpečováním a podporou podnikatelských aktivit. Právě řečené však v žádném případě neznamená, že by se Česká republika, tím, že umožnila vznik Hospodářské komory České republiky, vzdala dohledu nad tím, zda Hospodářská komora, potažmo její složky, skutečně dbá o to, aby docházelo k pozitivnímu vývoji podnikání. Tento závěr je ostatně i nepřímě potvrzen ustanovením § 20 odst. 1 zákona č. 301/1992 Sb., z něhož vyplývá, že vláda nepotvrdí statut Hospodářské komory České republiky tehdy, je-li v rozporu s obecně závaznými předpisy, nebo jestliže byl přijat v rozporu s tímto zákonem. Argumentum a contrario, ke schválení statutu Hospodářské komory České republiky nemůže dojít, z logiky věci, mimo jiného i tehdy, jestliže by byl statut v rozporu s hlavním posláním Hospodářské komory České republiky, kterým je podpora podnikání. Vystavování ATA karnetů lze tudíž bez dalšího označit za činnost, nad jejímž řádným výkonem si stát přeje udržet rozhodující vliv a dohled. Karnety ATA tudíž mohou být, v zastoupení České republiky, vystavovány výhradně Hospodářskou komorou České republiky. Hospodářská komora České republiky je přitom oprávněna k vystavování ATA karnetů zmocnit své složky, tedy zejména okresní (resp. regionální)

hospodářské komory, a to včetně samotného zadavatele. Úřad uvádí, že argument zadavatele, že Hospodářská komora České republiky může uzavřít smlouvu na vystavování ATA karnetů s jakýmkoliv subjektem soukromého práva, nemůže obstát. Úřad opakuje, že vystavování ATA karnetů představuje činnost, která náleží pouze omezenému okruhu subjektů, jež při výkonu zmíněné činnosti nemohou postupovat libovolně, nýbrž podléhají dohledu ze strany České republiky. Úřad tudíž tímto vyvrací shora předestřené tvrzení zadavatele, když naopak uvádí, že vystavování ATA karnetů je činností exkluzivního charakteru, která vede k uspokojování potřeb veřejného zájmu, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu. Ona exkluzivita je zde dána tím, že k vystavování ATA karnetů je oprávněna výlučně Hospodářská komora České republiky, potažmo její složky, avšak nikoliv libovolný subjekt soukromého práva.

47. Základním posláním zadavatele je podpora podnikatelských aktivit v České republice, což bylo Úřadem shledáno za potřebu veřejného zájmu (viz bod 36. odůvodnění tohoto rozhodnutí). V rámci této aktivity zadavatel vystavuje i ATA karnety (viz bod 40. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Vystavování ATA karnetů bylo přitom Úřadem označeno za činnost, která nemá průmyslovou nebo obchodní povahu (viz bod 44. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Jestliže tedy bylo postaveno najisto, že zadavatel uspokojuje veřejnou potřebu, když dbá o rozvoj podnikatelských aktivit v České republice, přičemž v rámci této aktivity vykonává činnost, jež nemá průmyslovou nebo obchodní povahu (vystavování ATA karnetů), pak nezbývá než konstatovat, že zadavatel prokazatelně uspokojuje potřebu veřejného zájmu, která nevykazuje průmyslovou, ani obchodní povahu. Tuto část odůvodnění proto Úřad uzavírá s tvrzením, že zadavatel tím, že vystavuje ATA karnety, uspokojuje potřeby veřejného zájmu nemající průmyslovou či obchodní povahu, a v důsledku právě řečeného tak naplňuje předpoklady definice veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bod 1. zákona.
48. Výše byl Úřadem učiněn závěr, že zadavatel vystavováním ATA karnetů uspokojuje potřeby veřejného zájmu, které nemají průmyslovou či obchodní povahu. Citovanou činností tudíž zadavatel naplňuje první z podmínek nutných k tomu, aby jej bylo možné považovat za veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona. Pro vyslovení definitivního závěru, zda je zadavatel veřejným zadavatelem ve smyslu právě jmenovaného ustanovení zákona, však musí být ještě zjištěno, zda je v určitém vztahu ke „klasickému“ veřejnému zadavateli (viz bod 27. odůvodnění tohoto rozhodnutí), a naplňuje tak i druhou z podmínek stanovených v § 2 odst. 2 písm. d) zákona.
49. Za účelem shora nastíněné otázky se proto Úřad primárně zabýval způsobem financování zadavatele.
50. Úřad uvádí, že v § 2 odst. 2 písm. d) zákona je pouze řečeno, že k tomu, aby byla konkrétní právnická osoba v pozici veřejného zadavatele, musí být, vedle dalšího, financována převážně státem, případně jiným veřejným zadavatelem. Úřad přitom podotýká, že zákon blíže nespécifikuje, co je míněno oním „převážným financováním“. I v tomto ohledu je tak třeba vyjít z relevantní judikatury. Klíčovým rozsudkem pro objasnění výše uvedené zákonné definice je rozsudek SDEU C-380/98, ve věci University of Cambridge, ze dne 3.10.1998.
51. Ve shora citovaném rozsudku SDEU dospěl k závěru, že podmínka „převážného financování“ znamená, že příjem právnické osoby od státu či jiného veřejného zadavatele by měl být vyšší

než 50 %. V totožném rozsudku se SDEU současně zabýval i otázkou, za jaké časové období by měl být tento poměr sledován. Na základě úvahy vycházející především z požadavku právní jistoty soud dospěl k závěru, že nejvhodnějším obdobím pro zjišťování poměru financování je rozpočtový rok, ve kterém je zahájeno příslušné zadávací řízení.

52. S ohledem na závěr vyslovený SDEU v předmětném rozsudku je tedy rozhodným rokem pro zjištění způsobu financování zadavatele rok 2010, kdy bylo zadávací řízení na šetřenou veřejnou zakázku zahájeno (viz bod 1. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
53. Ze stanoviska zadavatele ke způsobu jeho financování ze dne 31.10.2013, které si Úřad od zadavatele vyžádal v rámci šetření podnětu písemností ze dne 22.10.2013, vyplývá, že
- a) v roce 2010 činily výnosy za služby poskytované zadavatelem (jde jmenovitě o tržby za celní a deklarantské služby, poradenství pro zahraniční obchod, tržby za služby Czech Point, a dále tržby za obchodní mise, semináře, prezentace firem, nájemné) celkově 7 086 000,- Kč,
 - b) tržby za členské příspěvky v roce 2010 činily celkem 4 548 000,- Kč, a
 - c) ostatní výnosy (zadavatelem blíže nespecifikované) celkem 369 000,- Kč.

Výnosy zadavatele získané vlastní činností, případně získané z členských příspěvků, tudíž činily za rok 2010 celkově 12 003 000,- Kč.

54. Z účetní závěrky zadavatele za rok 2010, dostupné na webových stránkách www.justice.cz, Úřad zjistil, že v roce 2010 obdržel zadavatel na projekt „Stavebnictví“ (patrně se jedná o projekt CZ.1.04/1.1.06/33.00005 „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, k zajištění jehož účelu směřovala i šetřená veřejná zakázka, byť přesná identifikace projektu není pro rozhodnutí ve věci nikterak relevantní) dotaci v celkové výši 12 375 000,- Kč. Poskytovatelem této dotace bylo Ministerstvo práce a sociálních věcí, což vyplývá ze stanoviska zadavatele ke způsobu jeho financování ze dne 31.10.2013. Ze shora jmenované účetní závěrky bylo Úřadem dále zjištěno, že v roce 2010 obdržel zadavatel na projekt „Asistenční centra“ (patrně se jedná o projekt „Asistenční centrum Brno“, byť přesná identifikace není pro rozhodnutí ve věci nikterak relevantní) dotaci ve výši 687 000,- Kč. Poskytovatelem této dotace bylo taktéž Ministerstvo práce a sociálních věcí, což opětovně vyplývá ze stanoviska zadavatele ke způsobu jeho financování ze dne 31.10.2013. Úřad doplňuje, že vedle výše popsaných dotací poskytnutých Ministerstvem práce a sociálních věcí, obdržel zadavatel v roce 2010 i dotace od dalších subjektů, např. od Mendelovy univerzity v Brně, od Vysokého učení technického v Brně apod., přičemž celková výše těchto dotací činí 7 017 000,- Kč. Právě řečené je taktéž zřejmé ze stanoviska zadavatele ke způsobu jeho financování ze dne 31.10.2013. Úřad přitom uvádí, že dotace poskytnuté jinými subjekty než Ministerstvem práce a sociálních věcí jsou pro rozhodnutí irelevantní, jelikož celková výše dotací poskytnutá Ministerstvem práce a sociálních věcí zadavateli tvoří sama o sobě více než 50 % jeho příjmů za rok 2010 (viz dále).
55. Na tomto místě se Úřad vypořádává s tvrzením zadavatele, a sice že dotace, jež mu byla poskytnuta za účelem realizace projektu „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, nebyla spotřebována a použita jím samotným, nýbrž byla přerozdělena celkově 103 subjektům. Vzhledem k tomuto faktu má tudíž zadavatel za to, že v roce 2010, kdy bylo zahájeno zadávací řízení na šetřenou veřejnou zakázku, nesplňoval podmínku „převážného

financování“, nutnou k naplnění definice veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona (viz body 18. a 19. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

56. Zadavatel Úřadu, spolu s jeho vyjádřením ke správnému řízení, zaslal i „Rozhodnutí o poskytnutí dotace č.: OPLZZ/1.1/33/1/00005 vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí v rámci operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost na projekt Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví CZ.1.04/1.1.06/33.00005“ ze dne 8.12.2009 (dále jen „rozhodnutí o dotaci“). V ČÁSTI I „OBECNÉ VYMEZENÍ DOTACE“ rozhodnutí o dotaci je doslovně uvedeno, že: *„V souladu s podmínkami pro poskytování finančních prostředků stanovenými Operačním programem Lidské zdroje a zaměstnanost se poskytuje dotace příjemci: Název: Regionální hospodářská komora Brno.“* Z totožné části rozhodnutí o dotaci bylo Úřadem zjištěno, že celková dotace, jejímž adresátem byl příjemce dotace, tedy zadavatel, měla dosáhnout maximální výše 49 580 370,- Kč, přičemž tato částka měla být na projekt „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“ proinvestována v období mezi 15.12.2009 až 14.12.2012. Úřad přitom konstatuje, že i z dalších částí rozhodnutí o dotaci figuruje jako subjekt, kterému byly poskytovatelem dotace uloženy povinnosti, právě zadavatel, tj. příjemce dotace. Právě řečené lze ostatně ilustrovat citacemi z rozhodnutí o dotaci: *„Příjemce dotace je povinen využívat dotaci v souladu s tímto Rozhodnutím“; „Příjemce dotace je povinen řádně účtovat o veškerých příjmech a výdajích, resp. výnosech a nákladech“*, apod.
57. Úřad konstatuje, že příjemcem dotace na realizaci projektu „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, za účelem jehož úspěšné realizace bylo zahájeno zadávací řízení na šetřenou veřejnou zakázku, byl na základě rozhodnutí o dotaci prokazatelně zadavatel. Úřad v dalším uvádí, že argument zadavatele, že dotace nebyla poskytnuta jemu, nýbrž 103 podnikům, je pro rozhodnutí věci irelevantní. V tomto ohledu Úřad odkazuje na svoje rozhodnutí č. j. ÚOHS-S736/2012/VZ-5744/2013/511/MFI ze dne 29.3.2013, konkrétně pak na body 54. až 56. odůvodnění tohoto rozhodnutí. V předmětném rozhodnutí se Úřad detailně zabýval totožným argumentem zadavatele jako v šetřené věci, a sice že cílovým příjemcem dotace nebyl zadavatel, nýbrž subjekty od něj odlišné. K tomuto bylo ze strany Úřadu konstatováno, že skutečnost, že se případný účinek dotace na hospodářskou soutěž projevuje u jednotlivých podniků coby příjemců dotace, ničeho nemění na skutečnosti, že je to právě zadavatel, kdo finanční prostředky poskytnuté formou dotace vynakládá, a kdo prostřednictvím nich, např. v podobě nákladů na své zaměstnance, financuje svoji činnost. Na podporu právě řečeného Úřad dále odkázal na rozhodnutí SDEU ze dne 2.7.1974 ve věci 173/73 Italská republika proti Komisi Evropských společenství. Úřad uvádí, že se závěry, jež byly Úřadem učiněny ve shora jmenovaném rozhodnutí, v plném rozsahu ztotožňuje.
58. Jak bylo popsáno již výše, celková výše dotace na projekt „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, měla dosáhnout maximálně 49 580 370,- Kč, přičemž k jejímu proinvestování mělo dojít v rozmezí 3 let. Úřadem bylo současně zjištěno, že za rok 2010 činila u zadavatele dotace na předmětný projekt částku 12 375 000,- Kč (viz bod 54. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Toto zjištění nikterak nevyvrací ani samotný zadavatel, když uvádí, že za rok 2010 obsahuje jeho rozpočet dotaci 12 mil. Kč (viz bod 19. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
59. Výše bylo řečeno, že podmínka „převážného financování“ je splněna tehdy, jestliže příjem zkoumané právnické osoby od státu či jiného veřejného zadavatele za rozhodný rok je vyšší než 50 % (viz bod 51. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřadem bylo postaveno najisto, že

výnosy zadavatele získané vlastní činností, případně získané z členských příspěvků, činily u zadavatele za rok 2010 celkově 12 003 000,- Kč (viz bod 53. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Současně bylo Úřadem zjištěno, že v roce 2010 obdržel zadavatel od Ministerstva práce a sociálních věcí dotace ve výši 13 062 000,- Kč (12 375 000 + 687 000 = 13 062 000) (viz bod 54. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad s ohledem na právě řečené konstatuje, že v roce 2010 byly příjmy zadavatele prokazatelně tvořeny více než z 50 % dotacemi poskytnutými Ministerstvem práce a sociálních věcí na realizaci konkrétních projektů.

60. Vzhledem ke všem výše popsáným skutečnostem tudíž nezbyvá než konstatovat, že zadavatel byl při zadávání předmětné zakázky v postavení veřejného zadavatele ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) zákona, jelikož:
- a) minimálně část jeho činností je vykonávána za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu (vystavování ATA karnetů), a
 - b) v rozhodném rozpočtovém roce, tedy v roce 2010, činily jeho příjmy od státu více než 50 % všech jeho příjmů.

K POVINNOSTI ZADAVATELE ZADAT ZAKÁZKU V ZADÁVACÍM ŘÍZENÍ

61. S ohledem na skutečnost, že předpokládanou hodnotu veřejné zakázky sám zadavatel stanovil na 7 280 500,- Kč bez DPH (viz bod 3. odůvodnění tohoto rozhodnutí), a nejednalo se tedy o zakázku malého rozsahu, měl zadavatel povinnost tuto veřejnou zakázku zadat v některém ze zákonem upravených druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona.
62. Tím, že zadavatel porušil při zadávání šetřené veřejné zakázky postup stanovený v § 21 odst. 1 zákona, neboť tuto veřejnou zakázku nezadal v žádném ze zákonem upravených druhů zadávacích řízení, a následně dne 1.4.2010 uzavřel s vybraným uchazečem rámcovou smlouvu, dopustil se správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona (citace tohoto ustanovení zákona viz bod 64. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Nezákonný postup zadavatele přitom mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Nelze totiž zcela vyloučit možnost, že v případě, když by zadavatel veřejnou zakázku zadal v některém ze zadávacích řízení podle § 21 odst. 1 zákona, mohl obdržet i jiné nabídky, přičemž některá z těchto nabídek mohla pro zadavatele skýtat lepší podmínky plnění, než tomu bylo u nabídky vybraného uchazeče. Úřad proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K ULOŽENÍ POKUTY

63. Z obsahu tohoto rozhodnutí vyplývá, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, tím, že dne 1.4.2010 uzavřel s vybraným uchazečem rámcovou smlouvu, jejímž předmětem bylo zajištění kongresových, ubytovacích, stravovacích a dalších souvisejících služeb spojených s realizací projektu „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, aniž by před jejím uzavřením splnil povinnost zadat veřejnou zakázku v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

64. Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
65. Jelikož zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem dne 1.4.2010 rámcovou smlouvu a nedodržel postup stanovený zákonem pro zadání veřejných zakázek, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona.
66. Podle § 121 odst. 3 zákona odpovědnost zadavatele, který je právnickou osobou, za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán.
67. V návaznosti na posledně citované ustanovení zákona Úřad před uložením pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 121 odst. 3 zákona. V šetřeném případě se Úřad o spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona dozvěděl z podnětu, jenž Úřad obdržel dne 25.3.2013. Ke spáchání správního deliktu pak došlo dne 1.4.2010, kdy zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem rámcovou smlouvu. Správní řízení bylo zahájeno dne 29.1.2014. Z uvedených údajů je tudíž zřejmé, že v šetřeném případě odpovědnost zadavatele za správní delikty nezanikla.
68. Zadavatel se správního deliktu dopustil dne 1.4.2010, kdy uzavřel s vybraným uchazečem rámcovou smlouvu. Za spáchání správního deliktu mu podle ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) zákona účinného v době spáchání správního deliktu může být uložena pokuta do 5 % ceny zakázky nebo do 10 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), c) nebo d).
69. Úřad uvádí, že cenu veřejné zakázky, při jejímž zadání se zadavatel dopustil správního deliktu tím, že uzavřel rámcovou smlouvu bez provedení některého z druhů zadávacího řízení podle § 21 zákona, nelze určit, neboť předpokládaná hodnota šetřené veřejné zakázky **měla** podle článku IV. „Cena služeb“ rámcové smlouvy dosáhnout částky 7.918.220,- Kč s DPH (viz bod 6. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Ve shora citovaném článku rámcové smlouvy však bylo současně výslovně stanoveno, že v průběhu realizace veřejné zakázky se může její rozsah na základě potřeb zadavatele změnit. Jelikož byla předpokládaná hodnota veřejné zakázky v rámcové smlouvě stanovena pouze orientačně, přičemž zadavatelem skutečně vynaložený objem finančních prostředků za plnění veřejné zakázky se mohl od předpokládané hodnoty veřejné zakázky lišit, nelze celkovou cenu šetřené veřejné zakázky zjistit. Horní hranice možné pokuty proto činí částku ve výši 10.000.000,-- Kč.
70. Podle § 121 odst. 2 zákona při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
71. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 46/2011-78 ze dne 6.12.2012 vyplývá, že je-li výše uložené pokuty výsledkem správního uvážení Úřadu a rozhodnutí je vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece, je povinností Úřadu zabývat se všemi hledisky, která jsou pro posouzení výše pokuty nezbytná, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby

výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti. S požadavky soudu na řádné odůvodnění pokuty, obsaženými ve výše citovaném rozsudku, se Úřad vypořádává následujícím způsobem.

72. Při stanovení výše pokuty vzal Úřad v potaz tu skutečnost, že zadavatel veřejnou zakázku zadal zcela mimo režim zákona a narušil tak soutěžní prostředí. Úřad přitom zdůrazňuje, že povinnost zadavatele postupovat při zadávání veřejných zakázek podle zákona je jeho vůbec nejzákladnější povinností.
73. Jako výrazně polehčující okolnost Úřad při stanovení výše pokuty však zohlednil Úřad tu skutečnost, že zadavatel svým jednáním soutěž, která je základním principem zadávání veřejných zakázek, zcela nevyločil, když nejenže odeslal výzvu k podání nabídky celkem deseti dodavatelům (viz bod 2. odůvodnění tohoto rozhodnutí), ale podmínky zadání zakázky taktéž uveřejnil na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz), u něhož je oprávněný předpoklad, že povědomost o něm bude mít nemalá část potenciálních dodavatelů.
74. Vzhledem k nutnosti naplnění sankčních účinků, zejména předcházení budoucího porušování zákona, má Úřad za to, že nelze zcela minimalizovat výši sankčního postihu. Úřad při stanovení výše pokuty dále zohlednil skutečnost, že uložená pokuta musí být natolik intenzivní, aby byla zadavatelem pocitována jako újma, neboť uložením velmi nízké pokuty by nedošlo k naplnění jejího účelu, tj. sankce za protiprávní jednání.
75. Pokuta uložená zadavateli za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu a uvážení všech argumentů Úřad při určení výměry uložené pokuty posoudil stanovenou výši pokuty vzhledem k souvislostem případu jako dostačující. Proto Úřad zadavateli uložil pokutu ve výši 15 000,- Kč. Uložená pokuta plní výrazně preventivní funkci. Je však současně třeba mít na paměti, že uložená pokuta musí být natolik intenzivní, aby byla zadavatelem pocitována jako újma, neboť uložením velmi nízké pokuty by nedošlo k naplnění jejího účelu. Peněžitá sankce ze své podstaty vždy představuje nepříznivý zásah do sféry porušitele, který je spojen s úbytkem finančních prostředků, které mohly být případně investovány jinam.
76. Úřad posoudil postup zadavatele ze všech hledisek a vzhledem ke spáchání správního deliktu zadavatelem přistoupil k uložení pokuty, neboť tím, že zadavatel již uzavřel s vybraným uchazečem dne 1.4.2010 rámcovou smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky, nelze v šetřeném případě dosáhnout nápravy jinak. Z uvedeného důvodu uložil Úřad pokutu ve výši uvedené ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
77. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO zadavatele.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – sekce veřejných zakázek, tř. Kpt. Jaroše 7, Brno. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každému účastníku řízení mohl Úřad zaslat jeden stejnopis.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží:

Mgr. Zuzana Tinthoferová, Staňkova 557/18a, 602 00 Brno

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy